

— Чакай, да ви питамъ, кой ви тука свика! Само патиланци ей сега ще стане!

— Бѣгайте другари, кой кждето свари! — успѣхъ азъ да викна.

Но смѣлъ патиланецъ къмъ менъ се закали:

— Ти пръвъ изневѣрвашъ, бате Патилане. Клетвата забравяшъ! Портретътъ на баба за кога оставяшъ?

— Бѣгай сега, бѣгай! — викнахъ отъ далече. — Не знайшъ ли какво е баба да те хване! — Бѣгайте юнашки! А портретътъ бабинъ — той самъ ще си стане!

Както азъ предрекохъ, тъкмо така стана. Хукна да ни гони баба Цоцолана. Ала се препъна, въ снѣга се стовари. Като ракъ се пери. Не може да стане. На молба удари:

— Помощъ, Патилане!

И азъ се затекохъ, за ржка я хванахъ, но тя се не дига.

— Помощъ, патиланци!

Цѣлата дружина на помощъ пристига, за мене се хваща, юнашки напѣва... Баба се поклаща. Вече се изправя. Но нѣкакъ си мръдна нагоре ржката. Помислихъ: „Настава часътъ за отплата“. Пустнахъ се отъ баба. И на снѣга всички гърбомъ се прострѣхме. Хемъ портрети нови за споменъ си снихме, хемъ и баба леко, безъ да щемъ, разсмѣхме. Та безъ бой се мина...

Хайде стига вече, драги ми Смѣхурко. Поздравъ най-сърдеченъ отъ моята славна и вѣрна дружина!

Твой приятель вѣченъ:

Веселъ Патиланчо

